

IEVADS

Viņu pārņēma miers, smadzenes vairs nezedēja kā tumšārta puķe.

Viņš lēnām atvēra acis. Virs galvas pletās melnas debesis, mirdzošu zvaigžņu pilnas. Un pilns mēness bija sapinies koka zaru mudžeklī.

Viņš miglaini aptvēra, ka guļ uz muguras ūdenī. Baseins. Ik pa brīdim viņš pakustināja kājas un rokas, lai nenogrimtu. Taču šīs kustības bija instinktīvas, un viņš tās tikko apzinājās.

Dziedāja vijole, skaņai virmojot naksnīgajā gaisā. Meldodija plūda no mājas, kas liela un tumša slējās pa labi no viņa. Logi bija tukši, un caur sīkrūšu režģi neatmirdzēja ne necīgākā gaismiņa. Stāvie mūri liecās uz priekšu, smailais jumts veidoja neprātīgu leņķi.

Domas maldījās, un no sāpēm, kas kā ļaunumu izstarojoša saule uzsprāga viņa smadzenēs, galvaskauss bija mīksts kā vasks. Tomēr, lūkodamies uz māju, viņš joprojām spēja atcerēties, kas slēpās aiz tās biežajiem mūriem.

Un kā gan citādi? Mēnešiem ilgi viņš bija pētījis māju ar tādu kaislību, ar kādu vīrietis aplūko ilgi nesatiktas mīlotās ķermeni. Viņš bija staigājis pa likumotiem gaitenīem, kāpis pa vītņu kāpnēm, ienācis brīnišķīgās istabās un zālēs. Tas viss bija turpat — ieslēgts viņa sapostītajās smadzenēs — līdz sīkākajai detaļai.

Zaļā istaba ar fosforiscējošām lilijām. Virpuļojošu tauriņu deju zāle. Masku istaba, kur neredzamas saules dāvātā gaisma pārvērta zirnekļa tīklu zeltā. Brīnišķīgas istabas. Daiļuma pilnas telpas.

RAGANU SEZONA

Taču šajā namā atradās arī pēc trūdiem un pamestības dvakojošas istabas. Mazas telpas, kuru sienas bija mitras un branta saēstas. Tur, izstiepjot roku, varēja aizskart nemirkšķinošas acis, kas nolūkojās no griestiem, acis, kuru aizplīvurotais skatiens pavadīja viņu skudras cienīgā procesijā cauri tēlu un domu pilnajam izlocītajam labirintam.

Viņš pazina viņu kārtību. *Vietu secība, lietu kārtība*. Viņš nevainojami bija ievērojis noteikumus. Tad kāpēc tagad prāts ir kā izdegusi spuldze, kāpēc ķermenis — tik smags un ir tik neizturami grūti palikt virs ūdens?

Sacēlās vējš. Viņš juta tā putekļaino elpu uz mitrās ādas un ieprātojas, vai pilnais mēness nevar nokrist no koka.

Viņu bija pārņēmis nogurums. Kakla muskuļi bija savilkti. Būtu jāpeld uz baseina malu, taču puse ķermeņa šķīta paralizēta. Vienīgais, ko vēl varēja darīt, lai nenoslīktu, bija viegli kustināt rokas un kājas. Zem viņa melnēja ūdens. Un viņš aptvēra, ka vairs nav mierīgs, bet gan šausmīgi nobijies.

Taču tad tumsu šķēla silts gaismas stars. Mājā kāds bija ieslēdzis lampu. Viņš gribēja kliegt, taču rīkles muskuļi neklausīja. Gaisma spīdēja aiz stikla durvīm, uz kurām izsmalcinātas vitrāžas gabaliņi veidoja emblēmu. *Monas hieroglyphica*. Re kā, viņš joprojām atcerējās...

Aizkvēlojošiem sarkana, zaļa un purpurkrāsas stikla rombiem parādījās ēna. Brīdi tā kavējās stingusi.

Tad ēna sakustējās. Durvis atvērās.

Viņa nedzirdamiem soļiem iznāca dārzā. Viņai tuvojoties, viņam šķīta, ka spēj sajust viņas smaržas.

Sirds priekā salēcās. Viņa zināja, ka viņš ir šeit. Protams, ka zināja, un tagad bija atnākusi, lai viņu izglābtu. Vairs nav jābaidās. Taču pasteidzies, viņš domāja. Lūdzu, pasteidzies!

Viņa joprojām bija maskā. Tā nosedza acis. Mati bija paslēpti zem apmetņa kapuces. Uz pleca sēdēja piķa melna vārna. Pat necīgajā apgaismojumā viņš spēja saskatīt putna spožos spārnus.

Nometusies ceļos pie pašas baseina malas, viņa noliecās un ieskatījās tieši viņam sejā. Pār plecu atspīdēja dzeltenas gaismas blāzma. Viņai ap

Ievads

kaklu smalkā ķēditē šūpojās piekariņš M burta formā. Tas mirdzēja uz viņas baltās ādas.

No mājas dzirdamās vijoles skaņas bija kļuvušas skaidrākas, un viņš pazina melodiju. *Andante cantabile*. Čaikovska pirmais stīgu kvartets, opuss 11. Ekstātiskajā skaņā uzliesmoja gaistošas atmiņas. Pēdējo reizi klausoties šo skaņdarbu, viņam sirdi kvēloja uguns, uz tumša koka galda stāvēja vāze ar vīstošām aprikožu krāsas rozēm, un tai blakus uz sudraba paplātes gaidīja trīs ar sarkanvīnu pildītas glāzes.

Viņš slīka. Kājas kā bālas, izplūdušas zivis gausi kustīja ūdeni. Viņš vairs nespēja izturēt. Bet viņa palīdzēs. Viņa izvilks viņu drošībā. Ar grūtībām viņš pakustināja roku, lūdzoši to izstiepdams.

Viņa norūpējusies sarauca pieri, taču aiz maskas paslēptās acis bija noslēpumainas. Viņa uzlika plaukstu viņam uz sejas un maigi pastūma to zem ūdens. Ar izbiedētu ķērcienu vārna atrāvās no viņas pleca.

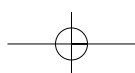
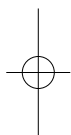
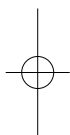
Viņa mute pavērās protestam, viņš jau gandrīz slīka. Viņš šķaudot un klepojot spēji pagrieza galvu. Panikas pārņemts, viņš mēģināja peldēt prom, taču locekļi bija pārāk smagi.

Un atkal viņa noliecās uz priekšu un grūda viņu ūdenī. Un atkal. Ikreiz, izlauzdamies virspusē, viņš tvēra pēc elpas, manīdams vienīgi viņas baltās rokas un ķēdīti ar iniciāli M viņai ap kaklu. Viņas kustības bija maigas, taču tajās bija jaušama dzelžaina apņēmība. Galvai te iznirstot, te pazūdot zem ūdens, viņš zināja, ka nāves brīdis ir tuvu.

Spēku izsīkums. Plaušas deg kā uguni. Vēl pēdējo reizi viņš pārcilvēcīgās pūlēs mēģināja atbrīvoties, taču viņa bija stiprāka.

Tad viņas tvēriens atslāba, taču viņš vairs nespēja rast spēku, lai paceltos virspusē. Viņš sāka slīkt vaļējām acīm un caur ūdeni redzēja, kā viņa pieceļas kājās. Viņa paskatījās uz viņu un pacēla roku: nožēlas žests.

No mutes izplūda gaiss, saceļot ūdenī ņirboņu un izpludinot viņas tēlu un maskas apslēpto seju. Un, lēni virpuļojot lejā, viņš ar savādu vienaldzību iedomājās, vai gadījumā joprojām neatrodas ceļā, meklēdams taisnāko taku...

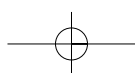
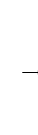
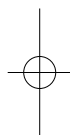

MĀJA AR MILJONS DURVĪM

Es vienmēr esmu gribējis saprast, ko pasaulē ir iespējams uzzināt...

Johans Tritēmiuss, Steganographia ("Slepenie raksti"), 1499

PIRMĀ NODAĻA

Vai ir iespējams iztēloties kaut ko stindzinošāku par sastrēgumu stundu karstā vasaras dienā?

Iedegās sarkanā gaisma. Gabriels Blekstouns apstādināja divriteni mašīnu pilnajā krustojumā. Atbalstījies ar vienu kāju pret ceļu un ar otru pret pedāli, viņš pagriezās un palūkojās apkārt. Visapkārt vienīgi automašīnas, un Gabriels juta autovadītāju sirdīs slēpjamiem nepacietību, ar pūlēm apvaldītu agresiju. Sēdēdami pie savu braucamo stūres, viņi tikko manāmi svīda. Autovadītāji šķīta mierīgi — pa atvērtajiem logiem izbāzti elkoņi, galvas ikdienišķi atstutētas pret galvas balstiem sēdekļos. Taču Gabrielu nevarēja piemānīt. Iedegoties zaļajai gaismai, viņam bija jākus-tas ātri — šajā Londonas daļā riteņbraucējus diez ko necieta. Protams, tas piešķīra dzīvei asumu: iebraukšana šaurās vietās un izbraukšana no tām, risks. Tomēr iespēja tikt sabrauktam bija diezgan liela. Priekšā viņš samānīja taksometra šofera acis — grumbu līniju ieskaudas — vērojot viņu atpakaļskata spogulī. Televīzijas autobuss aiz viņa jau nesatricināmi zagās aizvien tuvāk.

Bija ellišķīgi karsts, un Gabriels ar plaukstu virspusi noslaucīja pieri. Vasara bija iestājusies agri. Asfalts viņam zem kājām bija mīksts. Gaiss smags kā kūstošs parafīns. Taču viņam patika šī pilsēta: lipīga, nekopta, ar kājāmgājēju nesteidzīgo pārvietošanos. Cilvēku emocijas atradās tuvāk virspusei, nevis ievīstītas šallēs un biezos mēteļos vai paslēptas cepurēs, zem kurām tie slēpās no ledainā lietus.

SATURS

<i>Rojs Kempbels. Māsas</i>	7
Ievads	9
MĀJA AR MILJONS DURVĪM	13
APBURTĀ VASARA	187
ĒNAS	223
PORTĀLS	271
Epilogs	389
Autores piezīme	396
Pateicība	398